

ဂျူး
အဝါရောင်ရထား

မူယာနှင့် နောက်ဆုံး ဆုံဖြစ်ခဲ့သည့်နေ့က ကောင်းကင်သည် အချိန်အခါမတိုင်သေးဘဲ အနီရောင်လွှမ်းနေခဲ့သည်။
ထိုအနီရောင်နောက်ခံပေါ်မှာ အနက်ရောင်ငှက်တစ်အုပ် မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ ပြန်ကျစွာ
တိတ်ဆိတ်စွာပျံသန်းသွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနီရောင်ကောင်းကင်အနောက်ခံနှင့် အနက်ရောင်ငှက်များသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ
ဝေခွဲရခက်လှသော စိတ်ကူးကမ္ဘာသစ်တစ်ခု၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တစ်ခုဟု ကျမလက်ခံလိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညနေက မြက်တောကွင်းပြင်တွင် ပုစဉ်းတွေလည်း ပျံဝဲနေခဲ့ပါသည်။သူတို့က တော်တော်နိမ့်နိမ့်
ပျံသန်းကြသဖြင့် ကျွန်မတို့လမ်းလျှောက်နေရင်း အသာလွှဲလိုက်သောလက်တို့ဖြင့် အလိုက်သင့်
လှမ်းဖမ်းဆုပ်လိုတောင် ရနိုင်ပါသည်။ မြက်ခင်းသည် နှင်းငွေ့ဖြင့် စိုစွတ်နေခဲ့သည်။မြက်ရွက်များပေါ်
နှင်းလျှောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ဖိနပ်လွတ်နေသော ခြေချောင်းဖျားကလေးတွေ၌ စိုစွတ်မှုကို
အေးစက်စက်ရှုတတ် အရသာနှင့်အတူ ခံစားနေခဲ့ရသည်။ကျွန်မတို့၏ ဘေးမှာ ဘယ်ဆီကိုသွားမှန်းမသိသော
ရထားသံလမ်းဟောင်းတစ်ခုရှိသည်။သံလမ်းဟောင်းဟုပြောရသည်ကကျွန်မမကြာခဏလမ်းလျှောက်လေညှင်းခံ
ရင်း ကြုံမိသမျှ ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသံလမ်းပေါ်မှာ ရထားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်ကိုမတွေ့ခဲ့ရဖူးသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ထို့ကြောင့်လည်း ရထားသံတစ်ခုကို ကျွန်မအာရုံ၌ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသောအခါ
စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောင်းကင်အပြာရောင်ထဲမှ ရုတ်တရက်ဖောက်ထွက်
လာသလိုပဲ ရထားတစ်စီးလာနေခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့လယ်ခင်းလေးက ကျွန်မအလုပ်လုပ်သောဆေးရုံသို့ မူယာရောက်ရှိလာချိန်တွင် ကျွန်မကဆေးရုံကြီး
အုပ်ချုပ်ရေးဌာနသို့ အလှူငွေများသွားအပ်လုဆဲဆဲဖြစ်သည်။ ကျမ၏ လက်ထဲတွင် မကြာသေးမီကမှ
ရေတွက်ထားသော ငွေတစ်သောင်းခွဲ နှစ်ထုပ်ရှိနေသည်။

"နီလာ.....ဘယ်သွားမလို့လဲ"

မူယာက အမောတကော ရောက်လာပြီး မေးသည်။
မူယာသည် ကြောရှင်းလှပသောကိုယ်ခန္ဓာကို အသက်လေးဆယ်ကျော်သည်အထိ
ထိန်းထားနိုင်ဆဲဖြစ်သည်။တကယ်ဆို မူယာကလည်းသမီးနှစ်ယောက်အမေ၊ကျွန်မကလည်း
သားနှစ်ယောက်အဖေ၊ သက်ချင်းအတူတူအိမ်ထောင်မိခင်ဖြစ်တာချင်းအတူတူ
ကိုယ်ခန္ဓာချင်းကျတော့ တော်တော်ကွာလေသည်။ ကျွန်မသည် မူယာအားပြုံး၍ကြိုဆိုလိုက်ရင်း
ကျွန်မ၏ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လုံးလုံး ကိုယ်ခန္ဓာကို မသိမသာငုံကြည့်ကာ ရယ်ချင်သွားပါသည်။

"အလှူငွေသွားအပ်မလို့ပါဟာ.....သိပ်မကြာပါဘူးထိုင်ဦး"

ကျွန်မစားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်တွင် မူယာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မူယာနားက နားကပ်သည်
အရင်တစ်ခါလာတုန်းကလို ငါးလုံးတွဲစိန်ပွင့်ကလေးများမဟုတ်တော့ဘဲ

ခပ်သေးသေးတစ်လုံးတည်းစိန်နားကပ်ဖြစ်သွားသည်။ ရှေးတုန်းကစိန်ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့မျက်နှာလှုပ်ရှားလိုက်သည့်အခါ ထိုစိန်နားကပ်လေးက အလင်းရောင်ဖြာကာ လက်ခနဲလက်ခနဲဖြစ်သွားပုံက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လှလှကလေး။

"ဘာအလှူငွေတွေလဲ ..."

ကျွန်မသည် ထွက်သွားတော့မည့် ခြေလှမ်းကိုပြန်ရုတ်သိမ်းကာ စားပွဲဘေးမှာ ခဏရပ်မိ၏။ မူယာများ အလှူငွေထည့်ချင်စိတ်ပေါ်မလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်ဖြစ်သည်။

"တစ်ခုက ဆေးရုံကြီးနေ့စဉ်လူနာထမင်းစရိတ်ပေါ့ဟာ။ အိမ်ကနေလာအပို့နိုင်တဲ့လူနာတွေအများကြီးဟာ တချို့ကနယ်ကလာတဲ့ဆင်းရဲသားတွေမို့၊ တချို့ကရန်ကုန်ကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစွန်အဖျားက လာတက်တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေမို့ပေါ့။ အဲလိုလူနာတွေကို နေ့စဉ်ဆေးရုံကကျွေးရတယ်လေ။ အာဟာရပြည့်ရုံ ဟင်းအသင့်အတင့်နဲ့ ဆိုရင် တစ်နပ်စာကို ငွေသုံးထောင်ကျမယ်၊ ငါ့တပည့်လေးတွေ သူတို့နီးစပ် ရာအချင်းချင်း စုလှူထားတာက ဒီဘက်ကတစ်သောင်းခ"

မူယာအား တစ်သောင်းခွဲအထုပ်ကိုပြလိုက်သည်။

"နောက်တစ်ခုက ဆေးဝယ်ဖို့ လှူတဲ့ပိုက်ဆံ၊ ဆေးရုံကြီးမှာစရိတ်မျှပေး ကျန်းမာရေးဆိုတဲ့ သက်သာဆေးဆိုင်တစ်ခုရှိတာ နှင်သိလား"

မူယာကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူးမှာပါ။ သူတို့သည် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွေထက် ပုဂလိကဆေးရုံတွေနှင့် ပိုနီးစပ်သည်။ တလောတုန်းကမူယာခင်ပွန်း အဖျားကြီး၍ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်မှာ အာရှတော်ဝင် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာဖြစ်သည်။

"တချို့လူနာတွေ ဆင်းရဲလိုက်ပုံများ ... အဲဒီဆေးတွေတောင် မဝယ်နိုင်ဘူး၊ သနားစရာအကောင်းဆုံးက ကလေးလေးတွေပဲ၊ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်မယ်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဖြစ်မယ်၊ အဖေအမေက ဆင်းရဲတော့ ဆေးဖိုးရှာကြံနေရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ဆီမှာ ဆေးအဆင်သင့် ရှိနေဖို့ လိုတယ်၊ ဒီတော့ အလှူခံရတာပေါ့၊ မူယာရယ်၊ နင်ရော လှူသွားချင်လား"

မူယာတွေသွားသည် ။

မူယာသည် သဒ္ဓါတရားတွန့်တိုသူတော့မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားရင်း ထီးတော်တင်ပွဲအတွက် သူ့ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်လှူခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပါသည်။

"ကုသလို့ အလွန်လွယ်တဲ့ရောဂါလေးတွေကို မကုနိုင်လို့ သေသွားရတဲ့ကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ကောင်းသလဲ။ လိုသမျှပိုက်ဆံကလဲ သိန်းဂဏန်းမဟုတ်၊ သောင်းဂဏန်းမဟုတ်၊ ထောင်ဂဏန်းလေးပဲ၊ ဒီတော့ချမ်းသာတဲ့လူမှ လှူနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သာမန်သူလိုကိုယ်လိုလူထဲကပဲ စေတနာရှင်တွေက လှူနိုင်တာပဲ"

မူယာရယ်မောပါသည်။

"ဪ... စိတ်ရှုပ်လို့အိမ်ကထွက်လာပါတယ်၊ လူမှုရေး ဟောနေပြန်ပြီနီလား... နင်ဟာလေ သူများအပူ ကိုယ့်အပူတော်တော်လုပ်နိုင်တဲ့မိန်းမ"

ကျွန်မခေါင်းယမ်းရင်း ရယ်မောလိုက်ရပါသည်။ ဒါဖြင့် မူယာ ဒီကိစ္စကိုစိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့။

"ဒါဖြင့် ...နင်ဒီမှာခဏထိုင်ခဲ့ဦး၊ ငါဒီငွေတွေသွားအပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မကြာဘူးနော်"

"အေး"

ကျွန်မအလှူငွေအပ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ မူယာသည်ကျွန်မ၏ စာအုပ်စီရိုကို စူးစမ်းလေ့လာနေခဲ့၏။ ဆေးရုံနှင့်စာအုပ်ဘာဆိုင်သလဲဟု မူယာကမေးလာခဲ့လျှင် ကျမရှင်းပြစရာတွေ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆေးရုံတာဝန် ဆေးခန်းတာဝန် လူတွေကိုကျန်းမာရေးအသိ၊ လူမှုရေးအသိရှိအောင် ပညာပေးဆွဲဆောင်ဖို့ အချိန်မရပါ။ လူတွေကလည်း စားဝတ်နေရေးမှာ အင်အားစိုက်ထုပ်ရရုန်းကန်ရ မောပန်းလှပြီဖြစ်လို့ ပညာပေးခံရဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။ သည်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အချိန်ကုန်စရာမလိုအောင် ဆေးရုံမှာရှိနေသော နာလန်ထလူနာတွေ၊ လူနာစောင့်တွေ ဖတ်နိုင်ဖို့ စာအုပ်စီရိုတွေ ထားပေးခဲ့ပါသည်။

"ဒီ စာအုပ်တွေက နင်ဖတ်ဖို့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး"

မူယာကကျွန်မအား မျက်ခုံးပင့်ကြည့် လျက်ပြောသည်။

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ လူနာတွေ၊ အစောင့်တွေအတွက်ပဲ"

"တို့ကစာဖတ်နိုင်လို့လား"

"ဝေဒနာတွေနဲ့နည်းနည်းဝေးသွားတဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ်ဝေဒနာတွေကို လမ်းလွှဲပစ်ချင်တဲ့အခါမှာ သူတို့စာဖတ်ကြပါတယ်။ မပျောက်ပျက်အောင်တော့သတိထားရတာပေါ့ဟာ၊ လူတွေကျန်းမာရေးအသိရော၊ လူမှုရေးအသိရော တော်တော်လေးလိုသေးတယ်မူယာရဲ့"

မူယာပုံးတွန့်သည်။ "နင်ဆီလာတိုင်း... ဒါမျိုးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ကြားရတာပါပဲ၊ မထူဆန်းပါဘူး၊ ကဲ... ငါတို့တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်၊ ပြီးမှ နင့်ဆေးခန်းကိုသွားပေါ့"

"အေး... နင်ကားပါလား"

"မပါဘူး၊ ငါ့ဒရိုက်ဗာ နယ်ခဏပြန်သွားတယ်၊ ငါလဲ ကားမောင်းချင်ဘူး၊ ငါတက္ကစီနဲ့လာတာ"

"နင့်ယောကျ်ားကရော"

"အို... နင်ကလဲ သူ့မှာတာဝန်တွေကအများကြီး။ သူ့ထက်သူ့လူစွမ်းကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကိုလှည့်တောင် မကြည့်အားပါဘူး"

"ပြီးရော ဒါဆိုငါ့ကားနဲ့သွားကြမယ်လေ၊ ပြီးရင် နင့်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးမှ ငါ့ဆေးခန်းကိုသွားမယ်"

"ကောင်းတယ်... လိမ္မာလိုက်တဲ့သူငယ်ချင်း"

ကျွန်မနှင့်မူယာသည် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းမှာအတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။တက္ကသိုလ်ချင်း မတူသည့်အတွက် ငါးနှစ်ဆယ်နှစ်တော့ဝေးသွားကြသေးသည်။နောက်တော့ သူမကလာဆောင်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ပြန်ဆက်သွယ်သွားမိကြသည်။ ထို့နောက် သူလည်းသမီးတွေရ၊ ကျွန်မလည်းသားတွေရ။သားရေးသမီးရေးကလေးတွေပညာရေး ပြောဆိုတိုင်ပင်ရင်းဟိုတုန်းကလိုပင် ပြန်လည်ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့သည်။

ပို၍ပို၍ဝသော ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကိုသူက လျှော့စေချင်သည်။ အစားအသောက်လည်း စည်းကမ်းတကျ စားစေချင်သည်။ ကျွန်မကဆရာဝန်ဖြစ်လျက်နှင့်သူလို အစားအသောက်မဆင်ခြင်နိုင်ပေ။သူကတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် နေ့စဉ် ကိုယ်အလေးချိန် ချိန်သူ့နေ့စဉ် ကယ်လိုရီကို တွက်၍စားသောက်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ယခုလို သွယ်လျလှပနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"ဒီအချိန်က ကော်ဖီသောက်လို့ကောင်းတယ် မူယာ၊ငါတို့ ဂျေဒိုးနတ်ကိုသွားမလား၊

"ကျွန်မ၏ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ သီချင်းတိပ်ခွေတစ်ခုကို ယူကြည့်ရင်း မူယာနာခေါင်းရုံပါသည်။ သူ့ကျွန်မဒိုးနတ်တွေစားစားနေတာသဘောမကျပါ။ဘာမှမပါသည့် ပလိန်းသက်သက် ဒိုးနတ်ကိုတောင် သူကတော့မစားပါ။ ဝမှာစိုးလို့တဲ့။ ကျွန်မချောကလက်ဒိုးနတ် စားတာမြင်လျှင် အလွန်အူယားသူ ဖြစ်သည်။

"မသွားဘူး၊ဖူဂျီပဲသွားမယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ငါခံမယ်၊ဒါပဲ"

တစ်ခါတစ်လေ စိတ်လိုလက်ရလာသူကို စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ကျွန်မသဘောတူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆေးခန်းက ညနေ၆နာရီမှာစမည်။ကျွန်မကို ကော်ဖီဆိုင်မှာ တစ်နာရီလောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ လေအေးစက်ဖြင့် လတ်ဆတ်အေးမြသော အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့်မူယာသည် သူ့မိသားစု ကိုယ်မိသားစုပြဿနာများ၊ဟာသများကို အပြန်အလှန်ပြောရင်း စိတ်လွတ်လပ်မှုကို တစ်ခဏတော့ ရကြသည်။

"ဒါနဲ့....နှင့်တိုက်ခန်းလှေခါးထောင်ချိုးမှာ အရင်လိုလူတွေလာလာအိပ်တုန်းလား"

မူယာက သတိတရမေး၏။

"အင်း...တစ်ခါတစ်ခါတော့တွေ့သေးတယ်၊မိုးရွာတဲ့ညတွေ ဆို ၊ကလေးသေးသေးလေးတွေနဲ့ အမေနဲ့ပေါ့"

မူယာကထိုကိစ္စကို သဘောမကျပေ။ သို့သော်ကျွန်မမတတ်နိုင်ပါ။ ထိုဒုက္ခသည်ကလေးများကို ကျွန်မနှင့်မထုတ်ရက်ပါ။ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်း လှေကားရင်းမှာလည်း တံခါးမရှိ၊ ပိတ်ထားလို့မရပါ။

"နှင့်တို့ သည်းညည်းခံနေနိုင်တာ အံ့ဩတယ်။ငါသာဆို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေတိုင်ပြီး နှင်ထုတ်ပစ်တာကြာပြီ"

မူယာကတော့ တန်ဖိုးကြီးရပ်ကွက်မှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်အုတ်တံတိုင်းနှင့် လုံခြုံစွာ သီးသန့်နေထိုင်သူမို့ ကျွန်မတို့နေရာမှာ စိတ်ကူးဖြင့်တောင် နေကြည့်လို့ရမည်မထင်ပါ။

"တကယ်တော့ ရေရှည်စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စတွေ အများကြီးမူယာရဲ့၊ ကိုယ်ကသိပ်အများကြီးမတတ်နိုင်၊ စည်းရုံးရေးလည်းမလုပ်နိုင်၊ မ တည်ငွေလဲ မတတ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ ဒါ...ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီတယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့"

ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုတွေ၊ အိုးအိမ်မဲ့ပြဿနာတွေ၊ အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာတွေကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ကော်ဖီတွေလည်း အရသာပျက်ကုန်၊ အေးစက်ကုန်တော့သည်။
နောက်တော့ကျွန်မကပဲ ဆေးခန်းနားက မြက်ခင်းပြင်သံလမ်းဘေးမှာ လမ်းလျှောက်လေညင်းခံဖို့ အကြံပြုခဲ့သည်။

ရထားသံလမ်းတိုအပြတ်တစ်ခု၏ အစွန်နားတွင် ကျွန်မ၏ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မူယာက ကားထဲမှာချက်ချခဲ့ပြီး အပြင်မှနေ၍ တံခါးပိတ်သောအခါ ခလုတ်ကဖိထားသည့်အတိုင်း မနေဘဲအပေါ် ပြန်တက်လာ၏။

"ခလုတ်ကို နည်းနည်းမ ထားပြီး မလွတ်ဘဲ တွန်းပိတ်မူယာ၊ ငါ့ကားကနည်းနည်းစုတ်တယ် "

ထို့နောက် မူယာရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်လိုက်ရသည်။

"စုတ်တယ်မပြောပါနဲ့၊ နီလာရယ်၊ အခုနင့်ကားသိန်းတစ်ရာလောက် ပေါက်နေပြီ သိလား"

ကျွန်မဒီကားကို ဝယ်တုန်းက ငါးသိန်းခွဲပဲ ပေးရပါသည်။ အဲသည်ငါးသိန်းခွဲကိုပင် နှစ်နှင့်ချီ၍ ကျွန်မစုဆောင်းရသည်။ မူယာက ကားဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းလွန်းလို့ ဝယ်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကားဈေးတွေက မှန်းဆ၍မရနိုင်လောက်အောင် ကမောက်ကမတွေဖြစ်လာတော့ ကျွန်မ၏ကားသည် သုံးနှစ်အတွင်း ငါးသိန်းခွဲမှ သိန်း၁၀၀ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကားဈေးတွေသာ တစ်ရှိန်ထိုးတက်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ဆရာဝန်လခ၊ သမားတော်စမ်းသပ်ခတွေက လိုက်တက်လာခြင်း မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် အခုလိုအချိန်မျိုးကျမှ ကျွန်မကားဝယ်ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ သိန်း၁၀၀ကို ရှာလို့ရမှာမဟုတ်။

"ဒီနားကလေက သန့်တယ်မူယာရဲ့၊ ငါစိတ်လိုလက်ရရှိတိုင်း ဒီနေရာလေးကို ရောက်ရောက်လာပြီး လမ်းလျှောက်နေကျ"

မူယာက လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်လွဲလွဲထားလျက် အသက်ကိုတဝကြီး ရှိုက်ရှူရင်း ပြုံး၏

"ဘာလဲ၊ ကိုကျော်သက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ အချိန်တိုင်း ဒီလာနေကျလား"

ကျွန်မဘာမှမပြောဘဲ အသံထွက် ရယ်နေလိုက်ပါသည်။

ကောင်းကင်သည် အချိန်မတိုင်သေးဘဲနှင့် နီနေသည်။ တိမ်အဆုပ်တွေမရှိဘဲ တိမ်အမျှင်တန်းလေးတွေပဲ ရှိနေ၏။ အနီရောင်သည် အနောက်ခြမ်းကောင်းကင်သာမကပဲ အပေါ်တည့်တည့်ကောင်းကင်ထိ ရောက်နေသည်။ လေထဲတွင် စိမ်းရွှေရွှေရနံ့ တစ်ခုခုရှိသည်။ သစ်ရွက်စိမ်းနံ့လား၊ တောပန်းတခုခု၏ ရနံ့လား၊ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါ။

ထို့နောက် တောင်ပံခတ်သံ တဖြန်းဖြန်း အစုအဝေးကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီး
ကောင်းကင်မှာအနက်ရောင်ငှက်တွေကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမြင့်မှာ ပျံသန်းသွားသော
ထိုအနက်ရောင်ငှက်များသည် ကျီးကန်းတွေလား၊ ဆက်ရက်တွေလား ကျွန်မ မသဲကွဲပေ။ အရှိန်က
လျင်မြန်လှသည်။ အော်သံဆူသံလည်း မကြားရ။ တောင်ပံခတ်သံကိုသာ တဝက်တပျက် ကြားလိုက်ရသည်။
အနီရောင်နောက်ခံမှာ ပြန့်ကျဲသွားသော အနက်ရောင်တွေသည် ငှက်တွေဟုသိလိုက် ရချိန်၌ ငှက်တွေအဝေးသို့
ရောက်ကုန်ပြီ။

ထို့နောက် ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ရထားဖြတ်မသွားခဲ့ဖူးသော သံလမ်းပေါ်မှာ ရထားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ရထားသံကို
အရင်ကြားရပြီးမှ ရထားကိုမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနီရောင်မိုးကောင်းကင်၊ အနက်ရောင်ငှက်များ၊ အစိမ်းရောင်မြက်ခင်း၊ ယခုအခါ အဝါရောင်ရထား။ ဟုတ်ပါရဲ့၊
ရထားအရောင်မှာ ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အဝါရောင်တောက်တောက် နန္ဒင်းရောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ရထားသံလမ်းနှင့် ခပ်ခွာခွာလွတ်လွတ် လျှောက်နေကြသည်ဖြစ်နေလျက်
ရထားလာနေသောအခါ ဘေးသို့ ပို၍ဝေးအောင် ခွာ၍လျှောက်လိုက်ကြပါသည်။

"ဒီရထားက ဘယ်သွားမယ့်ရထားလဲ"

ကျွန်မ မသိပါ။

ထို့နောက် ရထားသည် ကျွန်မတို့ဆီသို့ နီးနီးလာသည်။ ရထား၏တုန်ခါမှုကြောင့် ကျွန်မရပ်နေရာမြေပြင်သည်
တုန်ခါနေသည်။

ရထားသည်ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို တွဲတွေကအများကြီးမဟုတ်၊ ခေါင်းတွဲနှင့် နောက်ကတွဲတစ်တွဲတည်း
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အနားမှ အသံမြည်ဟည်းကာ ဖြတ်သန်းသွားချိန်တွင် ကျွန်မ၏ထဘီအနားတွေပင်
တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်သွား၏။ ပုစဉ်းလေးတွေရော မြက်ရွက်လေးတွေရော လှုပ်ခတ်ယိမ်းယိုင်သွားကြသည်။

ကျွန်မတစ်ခုသတိထားမိသည်။

ရထားပေါ်မှာ လူမပါပါ။ မောင်းသူလည်းမပါ၊ စီးသူလည်းမပါပါ။

ဟင်...ဘယ်လိုပါလိမ့်။တစ်နေရာရာကနေ လွတ်ထွက်လာသော ရထားကြီးလား။

ကျွန်မရထားသွားရာသို့ နောက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါကျွန်မဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး

ရုတ်တရက်ကြီးမားသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဟိုးအဝေးက ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ၊

ကလေးတစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်အံ့ဩမှုဖြင့် အေးစက်တောင့်တင်းသွားပါသည်။

"ဟယ် မူလာ... ကလေးလေးတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

လှမ်းအော်သတိပေးဖို့ကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးကဝေးနေသည်။ အပြေးသွားပြီး
ကောက်ချီဘေးချရအောင်လည်း ကျွန်မတို့သည် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မျှရထား၏အရှိန်ကို မိအောင်မပြေးလိုက်နိုင်။
ဘုရား ဘုရား... ဘာမှမသိသော ကလေးလေးကတော့ သံလမ်းပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး။

ကျွန်မရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်နေ၏။

"ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ၊ ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

တစ်ခုရှိတာက ကျွန်မတို့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရထားသံလမ်းလွှဲ မောင်းတံတစ်ခုရှိသည်။ လမ်းလွှဲပေးရမလား။
ရထားကလမ်းဆုံသို့ ရောက်လုနီးနေပြီ။

"လမ်းလွှဲ... လမ်းလွှဲ"

လမ်းလွှဲက ဘယ်ဟာလဲဟု ကမန်းကတန်းရှာသောအခါ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွား၏။
ရထားသံလမ်းနှစ်ခုခွဲထွက်သွားရာ တစ်ခုက သံလမ်းအရှည်၊ ကလေးရှိနေသည့်လမ်း။ တစ်ခုက...
တစ်ခုကသံလမ်းတိုပြတ်၊ သံလမ်းသည် တစ်နေရာတွင် တုံးတိစွာ အဆုံးသတ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင်...
ထိုနေရာတွင် ကျွန်မ၏ကားကို ရပ်ထားခဲ့သည်။

လမ်းလွှဲမောင်းတံကို ဆွဲချလိုက်လျှင် လူမပါသောရထားသည် မူလနေရာမှ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားကာ
သံလမ်းအပြတ်ဆီ ဦးတည်သွားနိုင်သည်။ မူလသံလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေသော ကလေးလေးအသက်ချမ်းသာရာရမည်။
သို့သော် ချွေးနီးစာဖြင့် အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းပြီးမှ ဝယ်ယူခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ကားကလေး။ ရထားကြိတ်မိပြီး
စုတ်ပြတ်တွန့်လိမ်သွားတော့မည်။

ဟင့်အင်း...မလုပ်နဲ့။

သို့သော် ရထားသည် ကလေးရှိရာ သံလမ်းအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုးပြေးသွားနေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်၊
မျက်စိတစ်မှိတ်စာအတွင်း ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။

မဖြစ်ဘူး၊ကလေးအသေမခံနိုင်ဘူး။

ကျွန်မသည် မောင်းတံဆီသို့ အားကုန်ပြေးသွားရန် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်၏။

ကျွန်မ၏အဖြူရောင်ကားကလေးကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ ကျွန်မမှာသည်ကားလေးတစ်စီးပဲရှိသည်။
နောက်ထပ်ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ဆိုတာ သည်ခေတ်ကာလပေါက်ဈေးဖြင့် အိပ်မက်ပင်မမက်နိုင်ပါ။
ကျွန်မ၏အနာဂတ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းနှင့် သားကလေးနှစ်ယောက်၏အနာဂတ်။

စဉ်းစား...တစ်ခုခုကို အမြန်စဉ်းစား။ ရထားက လမ်းဆုံသို့ ရောက်တော့မည်။
ဘယ်ဟာကိုဆုံးရှုံးခံမလဲ။ ကလေးရဲ့ အသက်လား။ ကျွန်မ၏ကားကလေးလား။
ကျွန်မခြေတွေလက်တွေ တုန်ယင်ကာ ရပ်နေရင်း ဒူးတွေညွတ်ခွေလာသည်။ ကျွန်မမျက်စိအစုံကို
မှိတ်ပစ်လိုက်၏။ရထားသည် သံလမ်းအတိုင်း တဂျုန်းဂျုန်းအော်မြည်လျက် တစ်ရှိန်ထိုး လိမ့်သွားပါသည်။

"နီလာ..."

ကျွန်မမျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တအံ့တဩစိုက်ကြည့်နေသော မူယာကိုတွေ့ရသည်။

မူယာ့အကြည့်ကို ကျွန်မနားလည်လိုက်ပါသည်။
နင်တော်တော်ရက်စက်ပါလား နီလာ။ ကလေးတစ်ယောက်အသက်ကို နင်မကယ်ချင်ဘူးပေါ့။
"နင်ငါ့ကိုအဲလိုမကြည့်နဲ့မူယာ၊ နင်မကြည့်နဲ့၊ ငါ့မှာဒီကားလေးတစ်စီးပဲ ရှိတာ"
မူယာက ခေါင်းယမ်းနေသည်။ ထို့နောက်သံလမ်းအရှည်ကြီးအတိုင်း လှမ်းငေးကြည့်၏။
ကျွန်မသည် အဝေးမှာ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး သေးသွားပြီဖြစ်သော ရထားကိုလှမ်းကြည့်သောအခါ
သံလမ်းကိုမမြင်ရအောင် ကျော်ပစ်ပြီးကြည့်ရ၏။ သံလမ်းပေါ်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေမည့်
ကလေးလေးအလောင်းကို မမြင်ရဲသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"တကယ်လို့ အဲဒီလမ်းလွဲမှာ ရှိနေတာက ငါ့ကားမဟုတ်ဘဲ နင့်ကားဆိုရင် နင်ဒီမောင်းကို ဆွဲမလားမူယာ၊
ငါ့ကိုမညာဘဲ အမှန်အတိုင်းဖြေ"

မူယာတစ်ခဏတွေသွားသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကိုမော့လျက် ဖြေသည်။

"ဆွဲမယ်"

ကျွန်မသည် ကြားရသောစကားကို မယုံနိုင်ပါ။

"ဆွဲမယ်...ဟုတ်လား၊ နင့်ကားကသိန်း၃၀၀တန်တာနော်"

"ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်က သိန်း၃၀၀ဆိုတဲ့ ကားထက်ပိုပြီး တန်တယ်လေ"

မဖြစ်နိုင်ပါ။ မူယာအဲသည်စကားကို တကယ်ပြောတာမဟုတ်နိုင်ပါ။

သံလမ်းအဆုံးမှာ ရှိနေတာက သူ့ကားမဟုတ်လို့ အလွယ်တကူပြောလိုက်တာပါ။ ခက်တာက သူ့ကို
နင်ညာနေတာဟု စွပ်စွဲဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ တကယ်စမ်းသပ်ကြည့်လို့ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊
အခုတော့ ကျွန်မမှာသာ အညှာအတာမရှိသူ၊ ရက်စက်သူ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် နှမြောတွန့်တိုသူ ဖြစ်ရပါသည်။

"အဲဒီစကားကို ပြောရုံပြောဖို့က လွယ်တယ်မူယာ၊ ပြောလို့လဲလှပါတယ်၊ဒါပေမယ့်
နင်တကယ်အဲလိုစွန့်လွှတ်နိုင်မလားဆိုတာ ငါသိပ်သိချင်တာပဲ"

"ဘာလဲ....နင်မယုံဘူးလား"

"မယုံနိုင်ဘူး"

"ငါလဲ နင်အခုလို ကလေးအသက်ကို စတေးလိုက်လိမ့်မယ်လို့ မယုံချင်ခဲ့ပါဘူး"

"စတေးတယ်လို့မပြောနဲ့မူယာ၊ ကလေးကို ငါစတေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကသူဟာသူ သံလမ်းပေါ်မှာ
ရှိနေတာ၊ နင့်စကား အသုံးအနှုန်းမှားနေတယ်၊ ကလေးသေသွားတာ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် ကလေးကို နင်ကယ်နိုင်တယ်လေ၊ ရထားကိုလွှဲဖို့ မောင်းတံကိုဆွဲချလို့ ရတယ်လေ။ နင်မလုပ်ခဲ့ဘူး။"
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်စည်းစိမ်အပျက်မခံနိုင်လို့၊ လူ့အသက်ဆိုတာကို နင့်စည်းစိမ်လောက်အရေးမရှိကလို့"

မူယာအသံက စွပ်စွဲသည့်အသံဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စွပ်စွဲနေသလိုပဲ။
 "ဟုတ်တယ်ပဲထားပါ။ ငါ့စည်းစိမ်ကို စတေးပြီး ကလေးကို ငါမကယ်ခဲ့ဘူးလို့ စွပ်စွဲပါ။ ဒါအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
 အဲဒီနေရာမှာ နှင့်ကားဆိုရင် နှင်စတေးမယ်လို့ ငါမထင်ပါဘူး။ နှင့်မှာ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ဘယ်တုန်းကမှ
 မရှိခဲ့ဘဲနဲ့။ အဲဒါငါအသိဆုံးပဲလေမူယာ။ ငါအသိဆုံးပဲ။ နှင့်စည်းစိမ်အပျက်ခံပြီး ကယ်ဖို့ကိုမပြောပါနဲ့ဦး။
 ဘာစည်းစိမ်မှ ပျက်စရာမလိုဘဲနဲ့တောင် နှင်ဘယ်ကလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ"
 ကျွန်မလေသံမာမာဖြင့် ပြန်စွပ်စွဲလိုက်မိပါသည်။
 ကျွန်မစကားကြောင့် မူယာတစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ကျွန်မဖိနှင်း၍ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။
 "ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်လောက် နှင်အရေးထားခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါဆိုရင်လူတွေရဲ့ အသက်ကို
 ခဏခဏကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ လူ့အသက်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးအကြောင်း ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့။ ငါအသိဆုံးပါ။
 လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပါ။ အဲဒီတန်ဖိုးကြီးတယ်
 ဆိုတဲ့အသက်တွေ ပစ်စလက်ခတ် ဘယ်လိုဆုံးရှုံးနေရတယ်ဆိုတာလဲ ငါအသိဆုံးပါ။ လူတွေဖြုတ်ခနဲ၊ ဖြုတ်ခနဲ
 သေနေတာကို မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာ များလှပြီ။ ဟောဒီသံလမ်းပေါ်က
 ကလေးလေးဖျတ်ခနဲ သေသွားသလိုပဲ။ မသေသင့်တဲ့ ရောဂါကလေးနဲ့ ကုဖို့အလွန်လွယ်တဲ့ ရောဂါလေးတွေနဲ့
 မဖြစ်စလောက် ရောဂါလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေဖျတ်ခနဲသေသေကုန်တာ ငါမြင်နေရတယ်။
 ငါကူနိုင်သလောက်ကူတယ်။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကိုပါ အကူအညီတောင်းတယ်။ အဲဒီလူမှုရေးတွေထဲမှာ
 နှင့်ကိုဆွဲခေါ်ဖို့ ငါအမြဲကြိုးစားတယ်။ နှင်ဘယ်တုန်းက ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလှူခဲ့မကူခဲ့ဘူး။
 ဒါနဲ့များနက်ကနင့်သိန်း၃၀၀တန်ကားကို ပျက်စီးခံပြီးဟောစိုကလေးအသက်ကို ကယ်မယ်လို့ပြောနေတယ်။
 အဲဒါကို ငါဘယ်လိုယုံရမလဲ။ ကဲ... ပြောပါဦး"

မူယာငြိမ်သက်သွား၏။ သို့သော်ဝန်ခံသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။
 ကျွန်မကိုနိုင်အောင် ပြောဖို့အားယူနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သံလမ်းပေါ်မှာရှိနေသည့် ကြော့ကွဲဖွယ်ရာ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတစ်ခုကို
 ရှောင်ဖယ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်နေမိကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရှေ့မှာက ကျွန်မတို့မကြည့်ရဲ
 မမြင်ရဲသော အမှန်တရားတစ်ခုရှိနေပါသည်။
 "ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ နှင်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်လျက်သားနဲ့မကယ်ဘဲ
 အသေခံခဲ့ပြီးပြီလေ။ အဲဒါကတော့ ငါ့မျက်မြင်ပဲ"
 မူယာခါးသီးစွာပြော၏။
 "ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကလေးကို ငါအသေခံခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကားက ငါ့ချွေးနှီးစာနဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့
 ငါ့စည်းစိမ်အကုန်ပဲ။ အဲဒါကိုငါအပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီကားကလာဘ်ရတဲ့ငွေတွေနဲ့ ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။
 အချောင်ရထားတာမဟုတ်ဘူး"
 "နှင်ဘာစကားပြောတာလဲ"
 ကျွန်မစကားက မူယာကိုထိသွားပုံရသည်။
 "ဘာစကားပြောတယ် ထင်လို့လဲ။ အဲဒီစကားပဲလေ"
 မူယာသည်ကျွန်မအား စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လာ၏။ ကျွန်မလည်း မူယာကို ခပ်စိန်းစိန်း ပြန်ကြည့်မိသည်။
 ထိုခဏမှာပင် အံ့ဩစရာအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မတို့မြင်ရသည်။
 ရထားလမ်းဆုံးဆီမှလူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုသူ၏ပခုံးထက်တွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုလွယ်ထား၏။ ရထားသံလမ်း၏ ဇလီဖားတုံးများအတိုင်း
 နှင်းလျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို မြင်တော့ ထိုလူကလက်လှမ်းပြ၏။ ထိုလူလျှောက်လာနေသည်မှာ
 အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ လမ်းမှာ ရထားနဲ့ မဆုံမိသလို၊ ကလေးအလောင်းကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရ။ မတွေ့ခဲ့ရသလိုလို့။

"သံလမ်းပေါ်မှာ ဘာတွေ့ခဲ့လဲဟင်"

ကျွန်မအမောတကောမေးမိ၏။ ထိုသူထံမှ ကောင်းသောစကားကိုသာ ကျွန်မကြားချင်ပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေပြီ။

"ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပါဘူး"

"ကလေးလေး"

"ဘာကလေးလေးမှ မရှိပါဘူးဗျ"

"ရထားရော"

ထိုသူက ကျွန်မအားရှူးကြောင်ကြောင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုကြည့်သွား၏။

"ဒီလမ်းကို ရထားမသွားတာ နှစ်တွေပဲ ကြာလှပေါ့"

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ သူဝေး၍ဝေး၍သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် သံလမ်းကို ဟိုဘက်သည်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ သံလမ်းသည် ဖြောင့်တန်းလျက်၊

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ဟိုးမိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအစပ်ထိ၊ သည်ဘက်မှာလည်း မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအစပ်ထိ

မြင်နေရသည်။ ရထားလည်းမရှိ၊ ကလေးလည်းမရှိ။

ကျွန်မနှင့်မူယာသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိကြသည်။ ထို့နောက်မတိုင်ပင်ဘဲ

သံလမ်းပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကလေးလေးထိုင်နေသည်ဟုကျွန်မတို့ မြင်ခဲ့သောနေရာထိအောင်

တွန့်ဆုတ်စွာလျှောက်သွားကြသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးသိနေခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ဘာမှရှိမှာမဟုတ်။ ကလေးလည်းရှိမှာမဟုတ်။ သွေးစသွေးနုလည်းရှိမှာမဟုတ်။ ထိုနေရာက

သံလမ်းမျက်နှာပြင်သည် အခြားနေရာများက မျက်နှာပြင်တွေလိုပင် တည်ငြိမ်စွာအေးချမ်းနေပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ညနေက မူယာကို ကျွန်မအိမ်ပြန်ပို့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျမတို့နှစ်ယောက်

တိတိဆိတ်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မနှင့်မူယာအကြားတွင် တံတိုင်းတစ်ခုကားဆီးထားသလို ခံစားရသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မနှင့်မူယာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။နောက်ထပ်ကျမတို့ မတွေ့ကြတော့ပါ။

ယခုအခါ အနီရောင်ကောင်းကင်နှင့် အနက်ရောင်ငှက်အုပ်ကို ကျွန်မမြင်နေမိ၏။ ထို့နောက်

အဝါရောင်မီးရထားတစ်စင်း...။ ဘယ်တုန်းကမှ သံလမ်းပေါ် ဖြတ်မောင်းမသွားခဲ့သော

အဝါရောင်ရထားဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်မရှိသော အဝါရောင်ရထားတစ်စင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့ရတာတော့

အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

